

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigiū: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XIX. Christus D. Sponsæ suæ sententiam Sanctorum, ac prophetiæ
spiritum donat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

CAPUT XIX.

Christus D. Sponse suæ scientiam Sanctorum, ac Prophetiæ spiritum donat.

IN libro Sapientiæ titulo Justi Patriarcha Jacob decoratur, atque facer textas Sap. 10. Ostendisse Dominum illi regnum suum, ac dedisse ei scientiam Sanctorum. D. Chryost. ait id noctu esse factum, cum ille ab externis sensibus alienatus, in profundam ecstasim somnumque devenit, qui plenus erat mysteriis. Dum nimirum ille in spiritu contemplatur refulgentem latè scalam, Angelosq; per eam ascendentes atque descendentes, Dominumque supremo in gradu innixum scalæ. Hoc erat illi ostendere Regnum Cælestè. Aitque illic os aureum, tam sublimis est ibi homini infusa DEI cognitio, ut de illo dici queat, plus eum scientiæ dormiendo affectum, quàm omnes posteros ejus vigilando. Eodem quoque modo Sponsæ suæ Joannæ scientiam Sanctorum largitus est DEUS.

Dum quadam vice Sor. Joanna Sacro audiendo vacat, seseque ad S. Synaxin percipiendam componit, mox à Consecratione videt à S. Hostia lucidissimam in solis modum exorientem stellam. Intuebatur quod sydus istud clarioribus, quàm sunt solis radiis intellectu suo lumen tribueret, unâ eam sublimi admodum istius mysterii cognitione. Tumque profundâ humilitate ac sui noticiâ Sor. Joanna inquit, satis mihi jam est, Domine, quod fidem teneam, quâ te agnoscam, majori ego cognitione

non ego ut te amem. Dominus vero illi dixit. Tace, nec meæ obstitas voluntati, sed humili animo excipe cognitionem, quam tibi tribuo. Ut igitur humilis Virgo tranquillâ mente in hoc Divinæ sese tradidit voluntati, paulò ante communem intuetur Christum D. in forma supra omnem modum suavis amabilisque Puelli in S. hostiâ, innumerisque Cælestes Genios ardentis cereos manibus præferentes, summâ dulcedine Cælestes odas hymnos & cantica concinentes. Exterrita fuit ad hunc Divinæ Majestatis aspectum Joanna, cœpitque se retrahere, sic ut assurgere atque ad S. Communionem accedere non auderet. Id ubi S. Angelus ejus Custos vidit, ait illi: Accede filia, Dominus te expectat, prehensaque ejus manu per auras eam usque ad S. Synaxeos locum perduxit, ubi Cælestem panem sumpsit, haud equidem absq; singulari animæ suæ fructu. Sumptâ S. Communionem permansit omni studio in spiritu collecta, immeritaque in gratiis referendis pro summo isto beneficio. Abrepta fuit in tali spiritus collectio ne usque ad Cælos, illicque conspexit Agnum DEI, Dominus quoque præalta Sponsæ suæ revelavit mysteria, communicans illi in excellenti gradu scientiam Sanctorum.

Loquitur ipsa de cognitionibus hisce, quas illi Dominus in hac aliisq; ecstasibus contulit, explicatque illas n. 116. vitæ suæ sequentibus verbis. Aliâ vice, inquit intuita sum inexplicabile mysterium SS. Trinitatis; Tres distinctas Personas & unum verum DEUM, scientiaque illa & cognitio quæ mihi tunc data est, tam S. Sancti

*Joannati-
mens acce-
dere per au-
ras ad S.
Communi-
onem de-
fertur.
Ubi discit
mira.*

*Et aliâ vi-
ce intuetur
SS. Trini-
tatis & Ca-
tholica fidei
hujus mysteria.*

Zz

*Quid in
contempla-
tione scilicet
Jacob
consecutus
dormiendo.*

*DEUS
Joannæ mi-
ram myste-
riorum SS.
Eucharistia
tribuit.*

„ hujus mysterii, quàm aliorum Ca-
 „ tholicæ nostræ fidei arcanorum per-
 „ magna fuit, certumque est totâ meâ
 „ vitâ me singularem eam à Domino
 „ gratiam esse consecutâ, quòd scilicet
 „ ista mysteria mihi ad eò clara mani-
 „ festaq; fuerint, ut ea majore credam
 „ certitudine, quàm certa essem si ea
 „ corporalibus meis intuerer oculis.
 „ Et quamquam ego pro quolibet fi-
 „ dei mysterio semper lubens vitam
 „ posuissem, ab illa tamen die multò id
 „ libentiùs facerem. Quòd porrò co-
 „ gnitionem virtutum, quas consecu-
 „ ta sum attiner, tantum illa ab ea,
 „ quam hic habemus distat, quantum
 „ Cælum à terra. DEUS sit omni-
 „ tempore ac sine fine benedictus,
 „ quòd nulla Creatura sit, quæ magis
 „ obstricta sit DEO, atque ego; & ita
 „ mihi complures vitæ graves præci-
 „ puique asseveravêre, qui curam ani-
 „ mæ meæ gesserunt, neminem esse
 „ qui plus DEO debeat quàm ego.
 „ Etsi enim omnes Majestati ipsius
 „ plurimum debeamus, nemo tamen
 „ est, qui ampliùs ei sit obnoxius ac e-
 „ go, nec qui plures doctrinas institu-
 „ tionesque ab eo acceperit. Sit bene-
 „ dictus, laudeturque ab Angelis suis,
 „ ac mihi notitiam tribuat quântum ei
 „ debeam! Dum igitur hæc Divinâ
 „ illustratione rerum Cœlestium perita
 „ Virgo ait, se Mysterium SS. Trinitatis
 „ unâ cum reliquis fidei nostræ arcanis
 „ intuitam esse, facilè è verborum ejus
 „ sensu colligitur, haudquaquam de
 „ corporali visione eam loqui; sed ne-
 „ que de intellectuâ, uti S. DEUM
 „ in Cœlo contemplantur, sed loqui de
 „ singulari quadam cognitione, quæ à
 „ Creato intellectu proficiscitur, quem

supernaturali modo collustrat elevat-
 que DEUS. Et hoc est singulare do-
 num Sapientiæ, quo Divina Majestas
 amicorum suorum intellectum illu-
 strare in Oratione consuevit, ita ut il-
 dem Divina mysteria tantâ certitudi-
 ne & claritate cognoscant, ut videan-
 tur sibi, coram illa intueri, cum tamen
 ea non videant. Siquidem, ut Theo-
 logi tam Scholastici quàm Mystici
 asserunt, tantum interest inter cog-
 nitionem quæ à DEO in hac vita habe-
 tur, & illam quæ in Cœlo æternaque
 est beatitudine, quantum inter id,
 quod vita est præditum, & quod arte
 effectum est.

Quàm sublimis porrò illa cognitio
 ac supernaturale lumen fuerit, quod
 huic Sponsæ suæ DEUS contulit, per-
 facile potest colligi ex eo, quod ipsa
 loquitur sequentibus verbis. Sic igitur
 num. 119. ait. Primâ vice cum
 mihi gratiam contulisset DEUS, me
 intra SS. ejus latus collocandi, vide-
 bam eum, sed quasi eminus, illeque
 mihi cor suum monstravit: fiebat
 hoc perinde ac à Matre, quæ infan-
 tem suum tenerè diligit, ei ubera
 monstrat, taliq; eum pacto ad se in-
 vitat, continuò vero mammas obte-
 git, patulus verò plorat, incipit ac-
 currere, Matrisque collum stringit,
 illa verò ei blanditur, ubera sua por-
 rigit summa cum amoris demonstra-
 tione. Ita prorsus anima mea gestie-
 bat Domini cor intueri, at Dominus
 jam contegebat illud, jam rursus re-
 tegebat, taliq; me pacto ad illud in-
 vitabat, Retrahebat sese anima mea,
 neque ausa est eò appropinquare.
 Tandè tamen sumpto animo eò ac-
 currit, ejusq; freta misericordiâ totiâ,
 me

Qualis
 verum
 D.
 vinarum
 terris
 cog-
 nitione
 habi-
 ri queat.

*Iterum de-
licias Cœle-
stis & sœ-
cularis re-
rum Divi-
narum ple-
ne pectore
hauris Jo-
anna.*

me in istum voluptatis oceanum im-
merfit. Habitavi hic 5. diebus, ma-
gnasque delicias Dominus mihi fru-
endas concessit, itemque scientiam
& cognitionem rerum prorsus sub-
limium. Redii inde usque ad eam ebria,
ut nihil hujus mundi viderem aut
intelligerem. Quidquid in hoc est
orbe, visum est mihi purum menda-
cium, & omne aliud videbatur,
quod etiam est, hoc summa veritas.
Num. 157. ita loquitur. Alio tem-
pore magno ardebam DEUM vi-
dendi desiderio, videbamque ipsius
Majestatem non videndo, attamen
majore illum intuebar perspicuitate,
quam si corporeis eum vidissem o-
culis. Et ille in hac vita in caligine
(ita loquor) sese mihi detexit, suumque
mihi cor ostendit. Cernebam in eo
me dilucidè ceu infantem sex men-
sium, inque talis ætatis innocentia
& puritate, neque fas est loqui, quid
in eo demonstrarè mihi Dominus.
Aliis vicibus ostendit mihi suum
Divinum cor, unde quidam lucidif-
simi radii flatusque in meum cor di-
recti, procedunt, nequeo effari ac
explicare lumen illud, quod sentio,
neque lucem & charitatem itemque
instructionem in SS. Redemptionis
nostræ nec non Sanctæ fidei myste-
riis. In his etenim tantam gero cer-
titudinem, ut pro eorum veritate at-
que defensione sanguinem lubens
profunderem, milleque vitas ponerem.
Insuper adhuc num. 169. inquit:
Cum diebus hisce ad S. Commu-
nionem accedere vellem, caperam
me ad eam preparare, videbamque
unicum ac summum desiderium
meum & cupiditatem cum purita-
te munditiæque necessaria acceden-

di. Orabam illius Majestatem, ut
complaceret sibi eam mihi largiri.
Interea me sentiebam esse quasi in
cruento quodam igneoque balneo,
perque animam meam rapidum
torrentem decurrere, in quo illa bal-
neavit: ita ut ejusdem balnei medio
anima mea instar purissimi chrystal-
li esse videretur. Posteaquam Dômi-
num suscepi, cernebam, quod me is
intra suum latus collocarit, ubi est
indeficiens fons Divinitatis; dixitque
mihi: bibe, bibe de Cœlesti hoc po-
tu. Cumque jam illic versarer, per-
quam sublimes mihi sunt res illic
patefactæ, quæ nec dici nec intelligi
queunt ab hominibus, qui tam exi-
guo tenuique intellectu ac ego sunt
præditi. Sanè arbitror quod de im-
mense isto Divino Bono, de Benig-
nitate, Sapientia, Proprietatibus,
Perfectionibusque ejus tantum con-
spexerim, quantum in hac vita mi-
seræ imbecillique Creaturæ est pos-
sibile, videreque eidem permittitur.

Ex hac tam vera, quam ingenua
perspicuaque Joannæ declaratione
donum Sapientiæ, quæ huic suæ Spon-
sæ infudit DEUS, uti & sublimis Di-
vinorum secretorum cognitio colligi
potest, quam illa à Divina est Maje-
state consecuta. D. Petrus Damian.
ait, in contemplatione Divinitatis
ac Divinorum arcanorum notitia, S.
Joannem Evangelistam supra omnes
Prophetas, Patriarchas, aliosque Ap-
ostolos principatum tenere: eundem
denique omnem humanum intel-
lectum excessisse. Catholica quo-
que asseverat Ecclesia, tam excelsam
eum Sapientiam è corde Christi hau-
sisse, dum in suprema cœna super

*Christus
eam intra
suum lat-
locat ubi
admiranda
hauris dis-
citque.*

*è corde ni-
mirum Chri-
sti & S.
Evangelis-
ta Joannes.*

Z 2 Domini

*Quomodo
hic in ter-
ris videatur
DEUS.*

Domini pectus recubuit. Age nunc, quantæ sublimitatis Sapientiam atque cognitionem rerum Divinarum debuit nostra castissima Virgo Joanna hausisse, dum intra Sacrum Domini latus versatur, atque ad cordis Divini fontem sedit, in quo ut Apost. *ad Coloss. c. 2.* inquit, omnes thesauri Sapientiae ac scientiae sunt absconditi? Dum ceu simplex columba in apertura ac foramine petrae, hoc est pretiosissimo vulnere lateris Christi domicilium figit. Exceptit hac ratione illa ceu acutum perspicuus Aquila purissimos Divini solis radios, atque altissimam contemplatione perspexit recondita Divinitatis mysteria, si non eadem qua Sancti in Coelis claritate, ad minus tam alta spiritus cognitione, quæ cum hac vita queat consistere. Veritatem istam eximii ac doctissimi quique sui temporis viri confirmavere, qui cum Sponsa Christi longo tempore egerunt & conversati sunt. Hi quippe testantur quod Mater Joanna in consueta cum eis conversatione semper summam ingenuitate pectorisque candore cum eis egerit. Porro iidem quoque asseverant Sponsam Domini cum de DEO nostræque fidei mysteriis sermocinari cepisset, tam altis, sapientibus, incensis, DEIque amore flagrantibus verbis disseruisse, ut nemo non obstupesceret, atque eorum operatione noscere posset Spiritum S. Ancillæ suæ Joannæ, non scientiam Divinarum veritatum duntaxat, sed & Sapientiam simul cum verbis ac lingua ad easdem veritates explicandas contulisse.

Erat similiter Sor. Joanna eximia admodum Prophetis. Siquideem ex

ex iis, quæ hæcenus relata fuere, palam fit, DEUM in singulas horas cum ea colloquia miscuisse, atque reconditissima quæque, arcana ei patefecisse. Moyse prærogativam DEUS Num. 12. hisce declaravit; quod scilicet aliis Prophetis, per aliquod visum ostentumque se insinuet, cum Moyse verò facie ad faciem, ore ad os colloquatur. Sic etiam Divina Majestas cum hac sua egit famula. Tam eminentem quippe spiritum ei Propheticum infudit, ut perspicue contueretur omnium eorum corda, qui cum ea colloquerentur, præfagiret prænunciaretque quæ illis eventura quæque futura essent, salutaria item eis tradebat monita & consilia. Et certè eos qui ejus acceptavere consilia, nunquam ejus rei pœnituit, qui verò ea superbe respuerunt, nunquam non serò errorem deploravere, quia his malus exitus causam lacrymarum, illis verò felix rerum eventus, gratiarum actionis ac lætitiæ ansam præbuit.

Advenerant è Regno Galliarum multi homines super conscientiae suæ negotio quisque pro se Sponsam D. consulturi. Cæteros inter, quidam SS. Theologiae Lector etiam affuit, cui Ancilla D. penitissima cordis ejus detexit, consuluitque ut à certo quodam suo proposito desistat, quod illud minimè DEO placeret, tamen si is opinaretur ea illi complacere. Nulli curæ Lectori erat ejus consilium, donec oculos ei DEUS aperuit, inque aurem homini locutus fuit. Toto is anno affixus lecto decubuerat, ubi dum quandoque silentibus cunctis solus esset,

Eximiam quoque Joanne Prophetiam Joannæ exemplis probatur.

Non solum arcanorum DEI scientiam sed & linguam ad ea edisserenda Joanna est consecuta.

Consilii Jo-
anna incu-
ritus divini-
tus admo-
netur & re-
spiciens
momento
sanatur.

claram vocem sibi dicentem audivit.
Famula illa mea, est mea Prophetis,
ac vates, si non egeris quod illa tibi
dixit, è strato isto minime cõsurges.
Recepit is continuò ad eam vocem,
famulæ Christi se morem gesturum,
sensitque se momento sanum, valen-
tem ac vegetum, Appulit is postmo-
dum Burgum ad referendas Benefa-
ctrici suæ gratias, agnovitque eam
verè esse Prophetidem Altissimi.

Haud paullò notabilius est factum,
quod sequitur. Percelebris quidam
divini verbi Præco, debebat in Cœ-
nobio quodam proximè Burgum, a-
bierat is quodam tempore de qua-
dam certa molestia scum Ancilla D.
consultaturus, eò quod eam pro Cœ-
lesti fatidica Vate haberet. Simul ac e-
um conspexit oculis Sor. Joanna
(quoniam donum habebat corda
mortalium inspiciendi,) agnovit è ve-
stigio etiam dæmonem in virum hunc
dominium obtinuisse. Igitur sponsa
Domini improba ejus vitæ miserta,
ad cor ei locuta fuit, aperuitque per-
versum ejus statum in quo degeret,
uti & periculum in quo versaretur,
suadet item quàm ocissimè univer-
salem exomologesin obeat, seque in a-
liud conferat Cœnobium, sin haud
ita multò post fœde, & cū maxima in-
famia ipsum lapsurū. Nullā dictis hisce
Concionator ille fidem habuit, sed
vale Christi sponsæ facto domum su-
am repetiit. Verùm itineris medio vo-
cem exaudit clarè diserteque sibi di-
centem. Etiamne tu de hac veritate
ambigis? An aescius es, me per os
ancillæ meæ loqui? Nijuxta quod
tibi locuta est egeris, videbis sanè som-
nia illa, quæ tibi prophetavit imple-

tumiri. Ad voces istas atque monita
territus Prædicator, velut alter Sau-
lus tandem oculos aperuit, & post se-
riam maturamque considerationem
ad se rediit, pariterque ad famulam D.
teversus, multis juravit lacrymis ut se
DEO commendet. Protinus quoque
generali Confessione animi labes de-
terfit, atque ad aliud Cœnobium
transiit.

Eandem prorsus de illa concèpere
gessereque opinionem Burgenſium
tempore vitæ ejus existentes Archi-
Episcopi, ac præcipuè Reveren. D.
Franciscus Mantō. Hic in Mexica-
num Archi-Antistitem electus, ante
suum in Indiam discessum, valedictu-
ræ famulæ Christi Joannæ advene-
rat. Tantam hic Præsul de sanctitate
nostræ Sor. Joannæ conceperat opi-
nionem, ut priusquam Mexicum pe-
teret, in cuprea tabella expingie ejus
curârit effigiem, confessus deinde cū
diversis in periculis eidem se com-
mendasset, miraculosè prorsus auxi-
lium ejus expertum fuisse. Dum er-
go pro tunc ei valefaceret, ait illi Sor.
Joanna, Proficiscatur modò Reveren.
D. in DEI nomine, spero autem ego in
DEI benignitate mutuo nos adhuc
frequenter viuros. Ita omninò eve-
nit, siquidem is brevi titulo Archi-
episcopi Burgenſis rediit, eamque sæ-
pius vidit & allocutus fuit. Dum is
primâ vice à reditu suo Joannam in-
vifit, atque ad cancellos in aliarum so-
rorum præsentia apud eam consistit,
ait illi: Mater, animus est Charitati
tuæ cupream tabellam ostendere, quâ
ex India attuli. his innuere volens ejus
effigiem, ad quod absque eo quod e-
am famula D. vidisset, ei respondit:

Magna in
sanctitatis
opinione a
pud Bur-
genſes Ar-
chi-Episco-
pos fuit Jo-
anna.

Propheti-
dem se præ-
dicatione
certa &
occultorum
cognitione
probat, in
Ecclesia-
stico.

iumque a-
lius negli-
gens moni-
torum ejus
calus ad-
moneatur &
resipiscit.

melius futurum erat, si Reverendissimus D. in Indiam secum eam non asportasset, oro ut in mei gratiam ab se illam amoveat, ex eo cognitura quantum me amet. Petebat hoc ab illo tam enixè, tantisque lacrymis, ut Archi-Antistes non minùs humilitatem ejus, quam Prophetiæ spiritum sit demiratus.

*item in se-
culari Prin-
cipe.*

Non minor Sæculi hujus Principum erat de Venerabili hac Virgine opinio, quam Ecclesiasticorum. Admiralis seu Architalassus Castiliæ singulariter eam venerabatur. Hic ubi à Fuente Rabia, ut antè attigimus, Victor rediret, ad Sor. Joannam misit, cui illa discedenti dixit Vadat Excellentia tua in nomine Domini, bene quidem servivit, sed malè remunerabitur, & sic etiam evenit, prout toti mundo constat: denique ut concludam, habuimus & nos temporibus nostris in Theodidacta atque divinitus illuminata Virgine ista, aliam piam Prophetidem. Debbora quidem Prophetissa olim in veteri testamento sub Palmæ umbra, divino acta Spiritu, salubria dabat consilia. Præstitit id etiam nostra Virgo Sor. Joanna. Tam propinqua erat Prophetica ejus vaticinatio victoriosæ Palmæ palmitibus frondibusque, quam certò ejus oraçula semper victoria, felixq; pugna exitus est consecutus atq; obtentus.

CAPUT XX.

De singularibus donis, qua Deus famula sua Joanna in Religioso statu contulit.

Regius Vates David aiebat ad DEUM ore ac linguâ, quæ oculorum

undis ab imo cordis profluentibus rigata fuit: Redde mihi lætitiâ salutariis tui, & Spiritu principali confirma me. ps. 50. D. Aug. sup. ps. 50. inquit duas eum res petere, quæ tamen ita sint unitæ, ut si primum tribuat, alterum utrò sequatur. Equidem indubitatum est, quod vera sanctitas, uti jam dictus D. August. innuit, non in corporalibus delectatione, magno favore, aut intimo dulcedinis gustu consistat, sed in constanti veræ solidæque virtutis exercitio, inque perfecta conformatione humanæ voluntatis cum Divina. Haud tamen minùs etiam verum est eisdem favores DEUM non indulgere nisi amicis suis. Sic inquit Christus discipulis suis Joan. 15. Jam non dicam vos servos, quia servus nescit quid faciat Domus ejus. Vos autè dixi amicos, quia omnia quæcunq; audivi à Patre meo nota feci vobis. Vultu si dicere volet, Vobis tãquam peculiaribus fidisq; amicis mysteria mea patefeci, ita ut ex divino favore Sanctitatis amicorum DEI colligi queat, per quos favores ipsius Majestas heroicum, nobilem, principalemq; suis infundit spiritum, eosque in sua gratia confirmat. Ut igitur spiritus, quem Deus isti sponsæ suæ infudit cognoscatur, velim benevolus Lector singulares gratias favoresq; perpèdat, quos ei ipsius Majestas indulsit, quibus hætenus historia hæc, ceu lætissimis floribus respersa ornataque fuit, & in præsentem Capite de iisdem adhuc agitur. Nemo verò miretur quod DEUS tantâ amoris exuberantiâ ad se benevolum uni miseræ mulieri exhibuerit, Considerentur & inspi-

*sanctitas in
quosita.*

*ex magna
gratiarum
DEI copia
bene sancti-
tas animæ
arguitur.*